

DREPTURILE OMULUI IN ISLAM

Prefață

“Omul s-a născut liber, dar peste tot este în lanțuri” paradoxul este la fel de adevărat în secolul douăzeci, pe cât era și în secolul optsprezece sau mai devreme. Toate încercările de a găsi o soluție la problemă într-un cadru pur laic, au eșuat după un anumit punct.

În anumite privințe, situația contemporană este mai bună decât cea care prevala acum trei secole; în altele, lucrurile stau mai prost. Totalitarismul și despotismul sunt astăzi mai puternic înrădăcinate în unele părți ale lumii decât au fost vreodată în trecut, și noi amenințări la libertatea și demnitatea umană au apărut din structura societății tehnologice moderne.

Nevoia de a reconsidera bazele pe care stă întreg conceptul asupra drepturilor omului nu a fost, prin urmare, niciodată mai presantă. Mawlânâ Abul a'la Mawdudi, unul dintre cei mai mari gânditori ai lumii islamice și savant, care a influențat imens oameni de pretutindeni, a analizat această problemă în contextul îndrumării divine conținută de Coran și sunnah, ca surse ale Islamului.

Născut în 1903 d.Ch., Mawdudi și-a început foarte devreme, în 1918, cariera publicistică. A scris și a vorbit ca editor, savant, gânditor și conducător religios al unei mișcări, fiind autorul a peste o sută de lucrări de diferite mărimi și a peste o mie de discursuri. Moartea lui, în septembrie 1979, a marcat sfârșitul unei epoci.

Și-a făcut debutul în viața intelectuală a sub-continentului indo-pakistanez în 1927, la numai douăzeci și patru de ani, și a creat tulburare prin voluminoasa lucrare

științifică Al-Jihâd fi al-Islâm ("Jihadul în Islam"), publicat inițial în foileton într-o gazetă, iar apoi în volum, în 1930. Încă de la începutul anilor treizeci, era o figură majoră, dominantă, tumultuoasă pe scena intelectuală a sub-continentalului indo-pakistanez. Magazinul lunar Tarjuman al-Quran, pe care l-a editat din 1933, a avut o influență majoră asupra minților intelectualilor musulmani ai sub-continentalului. Începând cu anii patruzeci, când scrierile lui Mawlânâ Mawdudi au început să fie disponibile în versiuni traduse, în special în arabă și engleză, ideile lui au atras un număr tot mai mare de oameni din afara sub-continentalului. Nu este o exagerare să spunem că în momentul morții sale, el devenise cel mai citit autor musulman al timpului nostru, contribuind imens la renașterea contemporană a ideilor, sentimentelor și activității islamice de oriunde din lume.

Islamul nu a fost, totuși, niciodată doar o preocupare intelectuală a lui Mawlânâ Mawdudi. El a încercat, în mod conștient, să trăiască în și pentru Islam. Încă de când avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, s-a decis nu doar să-și dăruiască toată energia prezentării învățăturilor Islamului, ci și să facă tot ce-i stă în puteri pentru a transforma aceste învățături în realități practice. Mawlânâ Mawdudi a fost întotdeauna categoric când a afirmat că Islamul nu este doar un corp de doctrine metafizice, nici numai o serie de ritualuri, sau un set de reguli de comportare individuală. Este un mod de viață, ale cărui baze își au rădăcinile în Revelația Divină; un mod de viață care este pătruns de conștiința lui Dumnezeu și este orientat spre împlinirea voinței lui Dumnezeu și traducerea binelui și a dreptății în viața umană. Un musulman este devotat urmării acestui mod de viață, mărturisirii lui prin vorbă, faptă și strădaniei de a-l face să triumfe în lume. Prin urmare, în plus față de contribuția sa intelectuală, Mawlânâ Mawdudi a fondat în 1941 o mișcare cunoscută ca Jamâ'at-i Islami ("Organizația islamică"). A condus această mișcare ca șef al ei de la începuturi până în 1972. Chiar și după ce și-a încetat îndatoririle de conducător din motive de

sănătate, a continuat să fie o sursă majoră de îndrumare și inspirație pentru cei asociați cu Jamâ'at-i Islâmi, și pentru un foarte mare număr de bărbați și femei de pe tot globul, care nu sunt afiliați acestei organizații. Din ce în ce mai mulți oameni, în special musulmani din generația mai tânără, ajung să-l aprecieze pe Mawdudi și chiar să se identifice cu viziunea asupra Islamului pe care el a articulat-o cu atâta luciditate și pătrundere.

Mawlânâ Mawdudi nu a fost, prin urmare, doar un academician; el a fost și un om de acțiune, angajat într-o luptă îndârjită pentru implementarea viziunii islamice. De-a lungul acestei lupte, multe calități veritabile ale caracterului său au ieșit la suprafață în principal generozitatea și toleranța sa. Din cauza implicării lui în aspectele practice, în special după 1948, Mawlânâ Mawdudi a suferit deseori persecuții din partea oamenilor cu autoritate în Pakistan, care nu au reușit să perceapă motivele reale și adevăratul caracter al acestei mișcări. De multe ori a trebuit să facă față întemnițării, la fel ca marii eroi ai Islamului Abu Hanifa, Ahmed ibn Hanbal, Ibn Taymiya, Shaykh Ahmed Sirhindi și Sayyid Qutb din timpurile noastre, ca să numim doar câțiva luminători. Nu numai atât, dar, în 1953, abia a scăpat de spânzurătoare, iar în 1963 de gloanțele unui asasin. Înfruntând persecuția de dragul cauzei sale, Mawlânâ Mawdudi a afișat o demnitate senină și o neînfricare eroică, atitudine ce i-a adus dragostea trainică și respectul prietenilor și al neprietenilor deopotrivă.

Este remarcabil faptul că, în ciuda sarcinilor exigente care se aflau pe umerii lui Mawlânâ Mawdudi în calitate de cap al unei ample mișcări, el a rămas prolific ca scriitor, iar scrierile sale au rămas impresionante, nu doar calitativ, ci și cantitativ. Realizarea sa de căpătâi este, desigur, traducerea și tafsîr (exegeza) Sfântului Quran, o chintesență a stilului său literar elegant, a erudiției sale și a clarității și scilipirii gândirii sale. Una dintre caracteristicile majore ale lui Mawlânâ Mawdudi a fost pricepera sa de a evidenția relevanța Islamului în problemele și

preocupările omului în epoca contemporană. Aceasta, în principal, deoarece a combinat învățătura sa islamică cu înțelegerea și cunoașterea curentelor intelectuale și a problemelor practice ale omului în epoca modernă. Întâlnindu-se cu provocările modernității, Mawlânâ Mawdudi nu a afișat nici rigiditate ultra-conservatoare, nici tendință de a fi intimidat de ideile și instituțiile obișnuite în timpurile noastre doar pentru că erau la modă în vremea modernă sau au căpătat credibilitate printre națiunile care sunt în prezent conducătorii lumii. El a dorit ca musulmanii să-și însușească în mod creativ elementele sănătoase și benefice din tezaurul cumulat al experienței umane și să le folosească pentru a servi scopurilor înalte ale vieții întruchipate în tradiția islamică. Această trăsătură al lui Mawlânâ Mawdudi i-a atras pe mulți, dar, în același timp, i-a și îndepărtat pe mulți alții, în special elementele ultra-conservatoare și ultra-occidentalizate ale societății musulmane.

„Drepturile omului în Islam” este traducerea în engleză a unui discurs ținut de Mawlânâ Mawdudi la invitația Forumului pentru Drepturile și Libertățile Civice la Flatties Hotel, Lahore, Pakistan, în 16 noiembrie 1975. Pentru a pune discuția în perspectivă, includem un discurs mai timpuriu al lui Mawlânâ Mawdudi asupra sistemului politic islamic. Aceste două discursuri luate împreună îl vor ajuta pe cititor să-și formeze o idee clară asupra cadrului politic, naturii și conceptului drepturilor omului în Islam.

Capitolul unu a fost tradus de subsemnatul, în timp ce capitolele doi cinci au fost traduse de profesorul Ahmed Said Khan, director la Colegiul de Teologie Islamică El-Kanemi din Maidugri, Nigeria. Dr. M. M. Ashan a revizuit aceste ultime capitole, în general, și traducerea textului arab al Coranului și sunnah, în special. Traducerea și editarea lucrării au fost făcute sub auspiciile Fundației Islamice. Prietenul meu, dl. Paul Moorman, editor, Middle East Education, Londra și fost editor străin, Times Higher Educational Supplement, ne-a ajutat să

revizuim traducerea acestei a doua ediții. Îi datorăm mulțumiri și d-nei P. R. Phillips, pentru comentariile sale folositoare la anumite părți ale manuscrisului. Mă folosesc de această ocazie și pentru a-mi arăta grațitudinea față de Fratele Khurram Murad și alți colegi din Fundația Islamică pentru sprijinirea publicării acestei lucrări.

Khurshid Ahmed

Fundația Islamică
Leicester
24 aprilie 1980
9 Jumâda al-Thâni, 1400.

1 Cadrul politic al Islamului

Sistemul politic al Islamului se bazează pe cele trei principii ale tawhid (Unicitatea lui Dumnezeu), risala (Profeția) și khilafa (Califatul).

Tawhid înseamnă că un singur Dumnezeu este Creatorul, Sprijinitorul și Stăpânul Universului și a tot ceea ce există în el organic și neorganic. Doar El are dreptul să comande sau să interzică. Rugăciunea și ascultarea Îi sunt datorate numai Lui. Nici un aspect al vieții în feluritele ei forme, propriile noastre organe și facultăți, aparentul control pe care-l avem asupra obiectelor materiale, sau obiectele însele nu au fost create ori dobândite de noi în dreptul nostru. Ele sunt asigurate cu generozitate de Dumnezeu și ne-au fost dăruite doar de El.

Deci, nu noi trebuie să decidem scopul existenței noastre sau să stabilim limitele autorității noastre lumesti; nici altcineva nu are dreptul să ia aceste decizii pentru noi. Acest drept îl are doar Dumnezeu. Acest principiu al Unicității lui Dumnezeu face

lipsit de sens conceptul suveranității legale și politice a ființelor umane. Nici un individ, familie, clasă sau rasă nu se pot plasa mai presus de Dumnezeu. Doar Dumnezeu este Conducătorul și poruncile Lui constituie legea Islamului.

Risala este mijlocul prin care primim legea lui Dumnezeu. Am primit două lucruri din această sursă: Coranul, Cartea în care Dumnezeu Și-a înfățișat legea, și interpretarea, exemplificarea competentă a acelei Cărți de către Profetul Muhammed (Binecuvântările lui Allah și pacea fie asupra lui), prin vorbă și faptă, în calitatea sa de reprezentant al lui Dumnezeu. Coranul a trasat principiile generale pe care ar trebui să se bazeze viața omenească, iar Profetul lui Dumnezeu, în conformitate cu aceste principii, a stabilit un sistem model al vieții islamice. Combinația acestor două elemente se numește shari'ah (legea).

Khilafa înseamnă "reprezentare". Omul, conform Coranului, este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, locuitorul Său; adică, în virtutea puterilor delegate lui de către Dumnezeu, și în limitele prescrise, i se cere să exercite autoritate divină.

Pentru ilustrare, să luăm cazul unei proprietăți a dumneavoastră voastră pe care a fost desemnat altcineva să o administreze în numele dumneavoastră. Se obțin, în mod invariabil, patru condiții: întâi, posesiunea asupra proprietății rămâne investită în dumneavoastră și nu în administrator; în al doilea rând, el vă administrează proprietatea în direct acord cu instrucțiunile dumneavoastră; în al treilea rând, el își exercită autoritatea în limitele prescrise de dumneavoastră; și în al patrulea rând, în administrarea proprietății încredințate, el execută dorința dumneavoastră și îndeplinește intențiile dumneavoastră, nu ale lui proprii. Orice reprezentant care nu îndeplinește aceste patru condiții abuzează de autoritatea sa și încalcă făgăduiala pe care conceptul de "reprezentare" o implică.

Aceasta este exact ceea ce înțelege Islamul când afirmă că omul este reprezentantul (khalifa) lui Dumnezeu pe pământ.

De aceea, aceste patru condiții sunt incluse în conceptul de khilafa. Statul care se bazează pe această teorie politică este, în fapt, un califat sub suveranitatea lui Dumnezeu.

Democrația în Islam

Explicația de mai sus a termenului khilafa clarifică și motivul pentru care un individ, sau o dinastie, sau o clasă nu pot fi khalifa: Autoritatea de khilafa este acordată totalității unei comunități care este gata să îndeplinească condițiile de reprezentare, după ce subscrie la principiile tawhid și risala. O asemenea societate poartă responsabilitatea de khilafa ca un tot, și fiecare dintre indivizii ei ia parte la ea.

Acesta este punctul în care începe democrația în Islam. Fiecare individ dintr-o societate islamică se bucură de drepturile și puterile de calif al lui Dumnezeu și, în această privință, toți indivizii sunt egali. Nimeni nu poate priva pe altcineva de drepturile și puterile sale. Activitatea de conducere a treburilor statului se va face prin înțelegere cu acești indivizi, iar autoritatea statului va fi doar o extindere a puterii indivizilor delegați. Părerile lor va fi hotărâtoare în formarea guvernului, care va fi condus la recomandarea lor și în conformitate cu dorințele lor.

Cine le câștigă încrederea va prelua datoriile și obligațiile califatului în numele lor; iar când pierde această încredere, va trebui să se retragă. În această privință, sistemul politic din Islam este o formă de democrație atât de perfectă cât poate fi ea.

Prin urmare, ceea ce deosebește democrația islamică de cea occidentală este faptul că cea din urmă se bazează pe conceptul suveranității populare, pe când cea dintâi este fundamentată pe principiul khilafa popular. În democrația occidentală, poporul este suveran; în Islam, suveranitatea este investită în Dumnezeu, iar poporul este califul sau reprezentantul Său. În cea dintâi, poporul își face propriile legi; în cea de a doua, poporul urmează și se supune legii (shari'ah) date de Dumnezeu

prin Profetul Său. Într-una, guvernul se angajează să îndeplinească voința poporului; în cealaltă, guvernul și poporul trebuie să îndeplinească voința lui Dumnezeu.

Scopul statului islamic

Suntem acum în situația de a examina mai îndeaproape tipul de stat construit pe fundamentul tawhid, risala și khilafa.

Sfântul Coran afirmă clar că scopul acestui stat este stabilirea, păstrarea și dezvoltarea acelor virtuți cu care dorește Creatorul să se îmbogățească viața omenească și prevenirea și eradicarea acelor rele din viața umană pe care El le găsește respingătoare. Statul islamic nu este intenționat doar ca instrument al administrației politice sau pentru a împlini voința colectivă a unui anumit grup de oameni; Islamul plasează, mai curând, un ideal înalt înaintea statului, ideal pentru atingerea căruia trebuie să folosească toate mijloacele care îi stau la dispoziție.

Acest ideal este că acele calități ca puritate, frumusețe, bunătate, virtute, succes și prosperitate, pe care Dumnezeu vrea să le vadă înflorind în viața poporului Său, ar trebui generate și dezvoltate, iar orice tip de exploatare, in Justiție și dezordine care, în ochii lui Dumnezeu, sunt dezastruoase pentru lume și în defavoarea vieții creaturilor Sale, ar trebui suprimate și prevenite. Islamul ne dă un contur clar al sistemului său moral prin afirmarea categorică a virtuților dorite și a relilor nedorite. Având în vedere aceste principii, statul islamic își poate planifica programul de bunăstare în orice epocă și în orice mediu.

Cerința constantă făcută de Islam este ca principiile de moralitate să fie respectate cu orice preț și în toate etapele vieții. De aici rezultă ca politică nealterabilă, că statul trebuie să-și bazeze politica pe dreptate, adevăr și onestitate. Nu este dispus în nici o împrejurare să tolereze fraudă, falsitatea și in Justiția de

dragul oportunității politice, administrative sau naționale. Fie că este vorba de relațiile dintre conducători și cei conduși în cadrul statului, sau de relațiile acestuia cu alte state, prioritate trebuie să aibă adevărul, onestitatea și dreptatea.

Islamul impune obligații similare asupra statului și individului: să-și îndeplinească toate contractele și obligațiile; să cântărească cu aceeași măsură în toate împrejurările; să-și amintescă obligațiile ca și drepturile și să nu uite drepturile altora când se așteaptă ca aceștia să-și îndeplinească obligațiile; să folosească puterea și autoritatea pentru stabilirea justiției și nu pentru comiterea in justiției; să considere datoria ca pe o obligație sacră și să o îndeplinească cu scrupulozitate; și să privească puterea ca pe o procură de la Dumnezeu care trebuie folosită cu credința că fiecare trebuie să dea socoteală de acțiunile sale în fața Lui în Viața de Apoi.

Drepturi fundamentale

Deși un stat islamic poate fi înființat oriunde pe pământ, Islamul nu caută să restrângă drepturile sau privilegiile umane la granițele respectivului stat. Islamul a trasat drepturi fundamentale universale pentru omenire, care trebuie respectate în toate împrejurările. De exemplu, sângele uman este sacru și nu poate fi vărsat fără o justificare puternică; nu trebuie permisă oprimarea femeilor, copiilor, bătrânilor, bolnavilor sau răniților; cinstea și castitatea femeilor trebuie respectate; cei flămânzi trebuie hrăniți, cei dezbrăcați trebuie îmbrăcați, iar cei răniți sau bolnavi trebuie tratați medical, indiferent dacă aparțin comunității islamice sau sunt dintre inamicii ei. Acestea și alte prevederi au fost trasate de Islam ca drepturi fundamentale pentru orice om prin virtutea statutului său de ființă umană.

În Islam, dreptul de cetățean nici nu este restrâns la oamenii născuți într-un stat anume. Un musulman devine ipso facto cetățean al unui stat islamic îndată ce pune piciorul pe

teritoriul său cu intenția de a locui acolo și se bucură astfel de drepturi egale cu cei care și-au dobândit cetățenia prin naștere. Și orice musulman trebuie privit ca eligibil pentru poziții de cea mai mare responsabilitate într-un stat islamic, fără deosebire de rasă, culoare a pielii sau clasă.

Islamul a stabilit și anumite drepturi pentru nemusulmanii care trăiesc pe teritoriul unui stat islamic, iar aceste drepturi fac parte în mod necesar din constituția islamică. În terminologia islamică, nemusulmanii sunt numiți dhimmis (cei legați printr-o făgăduială), aceasta implicând faptul că statul islamic și-a asumat o făgăduială în fața lor și le-a garantat protecția. Viața, proprietatea și onoarea unui dhimmis trebuie respectate și protejate la fel ca și acelea ale unui cetățean musulman. Nici în materie de drept civil sau penal nu este vreo diferență între un cetățean musulman și unul nemusulman.

Statul islamic nu are voie să se amestece în drepturile personale ale nemusulmanilor, care au deplină libertate de conștiință și credință și își pot îndeplini ritualurile și ceremoniile religioase în felul dorit de ei. Nu numai că își pot propaga propria lor religie, dar au dreptul chiar și să critice Islamul în limitele legii și decenței.

Aceste drepturi sunt irevocabile. Nemusulmanii nu pot fi privați de ele decât dacă renunță la înțelegerea care le garantează cetățenia. Oricât de mult ar fi persecutați cetățenii musulmani ai unui stat nemusulman, nu îi este permis unui stat islamic să recurgă la represalii împotriva supușilor săi nemusulmani; chiar dacă toți musulmanii din afara granițelor unui stat islamic ar fi masacrați, acel stat nu poate vărsa în mod nejustificat sângele unui singur cetățean nemusulman care trăiește pe teritoriul său.

Executiv și legislativ

Responsabilitatea pentru administrarea guvernului

Într-un stat islamic este încredințată unui amir (conducător), care poate fi comparat cu președintele sau prim-ministrul dintr-un stat democratic occidental. Toți adulții, bărbați și femei, care subscriu la problemele fundamentale ale constituției, au dreptul să voteze pentru alegerea amir-ului.

Calificările de bază pentru un amir sunt capacitatea de a insufla încredere majorității în privința cunoașterii și înțelegerii de către el a spiritului islamic, faptul că posedă calitatea islamică a fricii de Dumnezeu și faptul că este dotat cu capacități de om de stat. Pe scurt, el trebuie să aibă atât virtute, cât și pricepere.

Poporul alege și un shura (consiliu consultativ) pentru a-l ajuta și îndruma pe amir. Amir-ul are obligația de a conduce țara cu acordul shura. Amir-ul își poate păstra funcția doar atâta vreme cât se bucură de încrederea poporului, și trebuie să renunțe la ea când pierde acea încredere. Orice cetățean are dreptul să-l critice pe amir și guvernul lui și toate mijloacele rezonabile pentru răspândirea opiniei publice trebuie să fie disponibile.

Legislația într-un stat islamic trebuie aplicată în limitele prescrise de legea shari'a. Poruncile lui Dumnezeu și ale Profetului Său trebuie acceptate și respectate și nici un corp legislativ nu le poate modifica sau schimba cu vreo lege contrară lor. Acele porunci care pot da naștere la două sau mai multe interpretări sunt supuse unui sub-comitet al consiliului consultativ, compus din cunoscători ai legii islamice. Pentru legislația în chestiuni care nu sunt acoperite de porunci specifice ale shari'a, rămâne o mare libertate, iar consiliul consultativ sau legislativul au posibilitatea de a legifera în aceste privințe.

În Islam, puterea judecătorească nu se află sub controlul executivului. Ea își trage autoritatea direct din shari'a și răspunde în fața lui Dumnezeu. Judecătorii sunt numiți de către guvern, dar odată ce un judecător își ocupă funcția, el trebuie să administreze justiția imparțial, în acord cu legea lui Dumnezeu; organele și funcționarii guvernului nu sunt în afara jurisdicției lui

legale, așa că până și cea mai înaltă autoritate guvernamentală, este pasibilă de a apărea în fața tribunalului ca reclamant sau pârât. Conducători și conduși sunt supuși aceleiași legi și nu poate exista discriminare pe considerente de poziție, putere sau privilegiu. Islamul susține egalitatea și aderă cu scrupulozitate la acest principiu în domeniul social, economic și politic deopotrivă.

2 Drepturile omului, Occidentul și Islamul

Abordarea occidentală

Occidentalii au obiceiul să-și atribuie lor înșiși toate progresele benefice din lume. De exemplu, se afirmă sus și tare că omenirea a dobândit prima dată conceptul de drepturi fundamentale ale omului din Magna Carta britanică întocmită la șase sute de ani după apariția Islamului. Dar adevărul este că până în secolul șaptesprezece, nimeni nici nu visa măcar să afirme că Magna Carta conține principiile judecății cu jurați, Habeas Corpus și controlul parlamentului asupra dreptului de impozitare. Dacă oamenii care au întocmit Magna Carta ar trăi astăzi, ar fi foarte surprinși să afle că documentul lor ascunde aceste idealuri și principii.

Din ceea ce știu eu, occidentul nu are nici un concept de drepturi umane și civice înainte de secolul șaptesprezece; și de abia la sfârșitul secolului optsprezece, a căpătat conceptul înțeles practic în constituțiile americană și franceză.

După aceasta, deși apăreau referiri la drepturile fundamentale ale omului în constituțiile multor țări, foarte adesea acele drepturi existau doar pe hârtie. La jumătatea acestui secol, Națiunile Unite, care ar putea fi mai bine descrise acum ca Națiunile Divizate, au dat o Declarație a Drepturilor Universale ale Omului și au dat o rezoluție care condamnă genocidul; au fost alcătuite reguli pentru prevenirea lui. Dar nici o rezoluție sau regulă a Națiunilor Unite nu poate fi aplicată dacă

țara vizată dorește să împiedice aceasta. Ele sunt doar expresii ale unei speranțe pioase. Ele nu au sancțiuni care să le susțină, nici forță, fizică sau morală, ca să fie impuse. În ciuda răsunătoarelor rezoluții ale Națiunilor Unite, drepturile omului continuă să fie violate și încălcate.

Abordarea islamică

Când vorbim despre drepturile omului în Islam, ne referim la acele drepturi garantate de Dumnezeu. Drepturile garantate de regi sau de adunări legislative pot fi retrase tot atât de ușor pe cât sunt conferite; dar nici un individ și nici o instituție nu au autoritatea de a retrage drepturile conferite de Dumnezeu.

Carta, și proclamațiile, și rezoluțiile Națiunilor Unite nu pot fi comparate cu drepturile consfințite de Dumnezeu; primele nu sunt obligatorii pentru nimeni, în timp ce ultimele sunt parte integrantă din credința islamică. Toți musulmanii și toți conducătorii care se pretind musulmani trebuie să le accepte, să le recunoască și să le aplice. Dacă nu le aplică sau dacă le violează, în timp ce le recunosc doar de formă, verdictul Sfântului Coran este fără echivoc:

“Cei care nu judecă după cum a stabilit Dumnezeu sunt necredincioși (kafirun).” (Al-Ma’ida:44)

Următorul verset mai proclamă:

“Ei sunt cei care fac rău (zalimun).” (Al-Ma’ida:45)

Un al treilea verset din același capitol spune:

“Ei sunt cei pervertiți și care încalcă legea (fasiqun).” (Al-Ma’ida:47)

Cu alte cuvinte, dacă autoritățile temporare consideră cuvintele și deciziile lor drept corecte, iar pe cele date de Dumnezeu drept greșite, ei sunt necredincioși. Pe de altă parte, dacă privesc poruncile lui Dumnezeu drept corecte dar le resping în mod deliberat în favoarea propriilor lor decizii, atunci ei sunt aceia care fac rău. Cei care încalcă legea sunt cei care

desconsideră legământul de credință.

3 Drepturile fundamentale ale omului

Am văzut deja că orice om, indiferent dacă trăiește într-o țară sau alta, dacă este credincios sau nu, dacă trăiește în pădure sau în deșert, are anumite drepturi fundamentale, doar în virtutea faptului că este ființă umană. Am mai văzut că este datoria fiecărui musulman să recunoască aceste drepturi. Acestea sunt:

1. Dreptul la viață

Primul și cel mai important drept fundamental este dreptul la viață. Sfântul Coran spune:

“Oricine ucide o ființă umană (fără vreun motiv întemeiat), omoară din imprudență sau provoacă descompunere morală, este ca și cum ar fi ucis întreaga omenire.” (Al-Ma’ida:32)

Doar un tribunal competent poate decide dacă este potrivit să se ia viața cuiva drept represalii sau pentru corupție. În timpul unui război, poate fi decis doar de un guvern alcătuit cum se cuvine. În oricare situație, nici un individ nu are dreptul să decidă așa ceva el însuși. Așa cum se afirmă clar în Sfântul Coran:

“Nu ucide un suflet pe care Allah l-a creat sacru, decât prin procesul legal convenit.” (Al-An’am:151)

Omuciderea este astfel diferențiată de distrugerea vieții îndeplinită în slujba justiției. Profetul (binecuvântările lui Allah și pacea coboare asupra lui) a declarat omuciderea cel mai mare păcat după politeism. O Tradiție a Profetului spune: “Cele mai mari păcate sunt să asociezi ceva cu Dumnezeu și să ucizi ființe umane.”

În toate versetele Coranului și în Tradițiile Profetului, cuvântul "suflet" (nafs) a fost folosit în termeni generali, fără vreo indicație că cetățenii aparținând unei anumite națiuni sau cei dintr-o anumită rasă ori religie nu trebuie să fie omorâți. Porunca se referă la toate ființele umane.

"Dreptul la viață" i-a fost dat omului ca un tot, doar de Islam. Veți observa că referirile la drepturile omului în constituțiile sau declarațiile multor țări implică în mod clar că aceste drepturi sunt aplicabile numai cetățenilor țării respective sau rasei albe. De exemplu, ființe umane au fost vâdate ca animalele în Australia, iar țara a fost curățată de aborigeni de către omul alb. În mod similar, populația indigenă din America a fost sistematic distrusă, iar indienii care, cine știe cum, au supraviețuit acestui genocid au fost închiși în rezervații. Și în Africa, ființe umane au fost vâdate ca animalele sălbatice. Contrar acestui concept parțial asupra drepturilor umane, Islamul recunoaște asemenea drepturi pentru toate ființele umane.

2. Dreptul la siguranța vieții

Imediat după versetul din Sfântul Coran care a fost menționat în legătură cu dreptul la viață, Dumnezeu spune:

"Și oricine salvează o viață, este ca și cum ar fi salvat întreaga omenire." (5:32)

Pot fi câteva moduri de a salva omul de la moarte. Dacă este bolnav sau rănit, este datoria ta să-i aduci ajutor medical. Dacă moare de foame, este datoria ta să-l hrănești. Dacă se îneacă, este datoria ta să-l salvezi. Privim ca pe datoria noastră salvarea fiecărei vieți omenești, deoarece astfel ne-a poruncit Sfântul Coran.

3. Respect pentru castitatea femeilor

Al treilea element important în Carta Drepturilor Omului, garantată de Islam, este acela că trebuie respectată și protejată castitatea unei femei oricând, indiferent dacă aparține propriei tale națiuni sau națiunii inamicului, indiferent dacă o găsim într-o pădure îndepărtată sau într-un oraș cucerit, indiferent dacă ne este co-religionară sau aparține altei religii ori nici uneia. Un musulman nu are voie să abuzeze fizic de ea sub nici un motiv. Orice relație promiscuă îi este interzisă, indiferent de statutul sau poziția femeii ori dacă ea consimte la act.

Cuvintele Sfântului Coran în această privință sunt: "Nu vă apropiați de (limitele) adulterului" (Al-'Isra:32). Pentru această crimă au fost prescrise pedepse grave și nu sunt prevăzute circumstanțe atenuante. Din moment ce violarea castității unei femei este interzisă în Islam, un musulman care comite această crimă nu poate scăpa de această pedeapsă fie că o primește în această lume, fie în cea de apoi.

Acest concept al sancțiunii castității și al protecției femeilor nu se regăsește în nici un alt loc decât în Islam. Armatele puterilor occidentale au nevoie ca fiicele propriilor lor națiuni să le satisfacă poftele carnale în chiar țările lor, iar dacă se întâmplă să ocupe o altă țară, soarta populației feminine a acesteia poate fi mai bine imaginată decât descrisă.

Dar istoria Islamului, în afară de scăpări individuale, nu a cunoscut astfel de crime împotriva femeilor. Nu s-a întâmplat niciodată ca, după cucerirea unei țări străine, armata musulmană să violeze femeile poporului cucerit, sau ca, în propria lor țară, guvernul să fi aranjat să le furnizeze prostituate.*

4. Dreptul la un standard de viață de bază

Vorbind despre drepturile economice, Sfântul Coran le impune celor care îl urmează:

“Și în bogăția lor este drept recunoscut pentru nevoiași și săraci.” (Adh-Dhariyat:12)

Formularea acestei porunci arată că este categorică și simplă. Mai mult, ea a fost dată în Mekka, unde nu exista atunci societate musulmană și unde musulmanii veneau în contact mai ales cu necredincioșii.

Înțelesul clar al acestui verset este că oricine cere ajutor și oricine suferă de lipsuri are dreptul să împărtășească din proprietatea și bogăția unui musulman; indiferent dacă aparține unei națiuni sau alteia, unei țări sau alteia, unei rase sau alteia. Dacă cineva are posibilitatea să ajute, iar o persoană nevoiașă cere ajutor sau cineva face cunoscut faptul că este în nevoie, este de datoria celui dintâi să îl ajute.

5. Dreptul persoanei la libertate

Islamul a interzis categoric practica primitivă de prindere a unui om liber și de a face din el sclav sau de a-l vinde pentru sclavie. În această privință, cuvintele fără echivoc ale Profetului (Bindecuvântările lui Allah și pacea să coboare asupra lui) sunt următoarele: “Sunt trei categorii de oameni împotriva cărora eu însumi voi fi acuzator în Ziua Judecării. Dintre acestea trei, una este a celor care înrobesc un om, apoi îl vând și mănâncă din banii aceștia” (Bukhari și Ibn Maja).

Cuvintele acestei Tradiții a Profetului nu au fost limitate sau restrânse la o națiune sau rasă anume, ori la adeptii unei anumite religii. Europeanii se mândresc foarte tare când pretind că ei au abolit sclavia din lume, deși au avut decența să facă aceasta

doar la jumătatea secolului trecut. Înainte de aceasta, puterile occidentale bântuiseră Africa pe scară mare, capturând oameni liberi, punându-i în lanțuri și transportându-i spre noile lor colonii. Tratamentul pe care l-au aplicat acestor oameni nefericiți a fost mai rău decât cel aplicat animalelor. Relatări din chiar cărțile occidentale confirmă aceste fapte.

Comerțul cu sclavi din națiunile occidentale

După ocuparea Americii și a Indiilor de Vest, traficul în comerțul cu sclavi a continuat trei sute cincizeci de ani. Porturile africane unde erau aduși africanii din interiorul continentului și îmbarcați pe nave, au devenit cunoscute drept Coasta Sclaviei. Pe parcursul unui singur secol (din 1680 până în 1786), numărul total de oameni liberi care au fost capturați și duși în sclavie pentru Coloniile Britanice, se ridică, după estimările autorilor britanici, la 20 de milioane. Ni se spune că în 1790, 75.000 de ființe umane au fost capturate și trimise în colonii pentru muncă în sclavie. Vasele care erau folosite pentru transportul sclavilor erau mici și murdare. Acești africani nefericiți erau împinși în cală precum vitele și mulți dintre ei erau prinși cu lanțuri, unul deasupra celuilalt, în rafturi de lemn, în care nu se puteau mișca deoarece erau la doar optsprezece inchi distanță. Nu li se dădea hrană adecvată, iar dacă se simțeau rău sau erau răniți, nu se făcea nici o încercare de a li se furniza tratament medical.

Scriitorii occidentali înșiși afirmă că cel puțin 20% din numărul total de oameni care au fost capturați pentru sclavie și muncă forțată au pierit în timp ce erau transportați din Africa în America. S-a mai estimat că numărul total de oameni capturați pentru sclavie de diferite națiuni europene în perioada de înflorire a comerțului cu sclavi a fost de cel puțin o sută de milioane. Acesta este cazierul oamenilor ce denunță musulmanii pentru

recunoașterea instituției sclaviei. Este ca și cum un criminal arată acuzator spre un om nevinovat.

Poziția sclaviei în Islam

Islamul a încercat să rezolve problema sclavilor care existau deja în Arabia, încurajându-i pe oameni să-i elibereze. Musulmanilor li s-a spus că eliberarea sclavilor ar însemna ispășirea unora dintre păcatele lor. Eliberarea unui sclav din proprie voință a fost declarată un act de un asemenea merit încât membrele celui care a eliberat un sclav vor fi protejate de focul iadului câte unul pentru fiecare membru de sclav eliberat.

Rezultatele acestei politici au fost că, în momentul în care s-a ajuns la perioada Califilor Drept Călăuziți, toți vechii sclavi din Arabia fuseseră eliberați. Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea coboare asupra lui) a eliberat el însuși 63 de sclavi. Numărul de sclavi eliberat de 'A'isha a fost de 67; 'Abbas a eliberat 70; 'Abd Allah bin 'Umar a eliberat o mie; iar 'Abd al-Rahman a cumpărat treizeci de mii și i-a eliberat. Alți Însoțitori ai Profetului au eliberat un mare număr de sclavi, iar detalii despre toate acestea sunt date în Tradiții și în cărțile de istorie din acea perioadă.

Problema sclavilor din Arabia a fost astfel rezolvată în mai puțin de 40 de ani. După aceasta, singurii sclavi din societatea islamică au fost prizonierii de război capturați pe câmpul de luptă. Aceștia erau ținuți de guvernul musulman în cauză până când guvernul lor accepta să-i primească înapoi la schimb cu soldați musulmani capturați de guvernul inamicilor, sau până când se aranja plata răscumpărării pentru ei. Dacă soldații pe care i-au capturat nu erau schimbați pentru musulmani prizonieri de război, sau poporul lor nu plătea banii de răscumpărare pentru a

le obține libertatea, guvernul musulman îi distribuia printre soldații armatei care îi capturase.

Acesta era un mod mai uman de a dispune de ei decât să-i îngrădească, ca pe vite, în lagăre de concentrare și să îi pună la muncă forțată și, dacă erau capturate și co-naționale de ale lor, să fie puse să se prostitueze. Islamul a preferat să-i împrăștie printre populație și astfel să-i aducă în contact cu oamenii. În plus, păzitorilor lor li s-a ordonat să-i trateze bine.

Rezultatul acestei politici a fost că cei mai mulți dintre bărbații care au fost capturați pe câmpurile de luptă străine și aduși în țările musulmane ca sclavi au îmbrățișat Islamul iar descendenții lor au produs mari cărturari, imami, juriști, comentatori, oameni de stat și generali. Într-o asemenea măsură încât mai târziu au devenit conducători ai lumii musulmane.

Astăzi, prizonierii de război sunt schimbați la încetarea ostilităților. Aceasta este o practică învățată de la Islam. Dar nu s-a învățat să fie tratați bine prizonierii care, pentru un motiv sau altul, nu pot fi schimbați. Poate spune cineva, de exemplu, care a fost soarta miilor de prizonieri de război capturați de Rusia de la armatele înfrânte ale Germaniei și Japoniei în al doilea război mondial? Nimeni nu știe câte mii dintre ei trăiesc încă și câte mii au pierit din cauza greutăților din lagărele de concentrare și de muncă rusești. Este îndoielnic faptul că, până și în timpul vechilor faraoni ai Egiptului, sclavilor care au construit piramidele li s-a pretins asemenea muncă grea ca prizonierilor de război în Rusia care și-a dezvoltat astfel Siberia și alte zone înapoiate din țară.

6. Dreptul la justiție

Acesta este un drept foarte important și valoros pe care Islamul l-a dat omului. Sfântul Coran spune: "Nu lăsa ca ura ta pentru un popor să te incite la agresiune" (Al-Ma'ida:3). "Și nu lăsa reaua voință față de un popor să te incite astfel încât să te

îndepărteze de la dreapta judecată. Fii drept; așa ești cel mai aproape de prudență” (Al-Ma’ida:8). Accentuând asupra acestui punct, Coranul spune iar: “Tu, cel care crezi, stai neclintit în fața lui Dumnezeu ca martor pentru (adevăr și) corectitudine” (An-Nisa:135).

Este astfel clar că musulmanii trebuie să fie drepecți nu numai cu prietenii, ci și cu inamicii. Cu alte cuvinte, dreptatea la care-i invită Islamul pe cei care-l urmează nu se limitează la cetățenii propriei țări, sau la cei ai propriului trib, națiuni sau rase, ori la comunitatea musulmană ca întreg; este destinată pentru toate ființele umane.

7. Egalitatea între oameni

Islamul nu numai că recunoaște principiul absolutei egalități între oameni, indiferent de culoare, rasă sau naționalitate, dar îl și transformă într-o importantă realitate. Dumnezeu Atotputernicul prevede în Coran: “O, omenire, te-am creat dintr-un bărbat și o femeie.” Cu alte cuvinte, toți oamenii sunt frați. Toți descind dintr-un singur tată și o singură mamă. “Și v-am făcut în nații și triburi ca să vă puteți recunoaște unii pe alții” (Al-Hujurat:13). Aceasta înseamnă că împărțirea oamenilor în națiuni, rase, grupuri și triburi s-a făcut pentru deosebire, pentru ca oamenii dintr-o rasă sau un trib să poată întâlni și cunoaște oameni din altă rasă sau trib și să lucreze împreună unii cu alții.

Această împărțire a rasei umane nu a fost menită pentru ca o rasă se mândrească cu faptul că le-ar fi superioară altor rase, nici pentru ca o națiune să o trateze pe alta cu dispreț. “Într-adevăr, cel mai nobil dintre voi în fața lui Dumnezeu este cel mai precaut dintre voi” (Al-Hujurat:13). Adică, superioritatea unui om față de altul se bazează doar pe conștiința de Dumnezeu,

puritatea caracterului și înaltă moralitate, și nu pe culoare, rasă, limbă sau naționalitate. Prin urmare, oamenii nu sunt justificați să-și asume aere de superioritate asupra altor ființe umane. Nici cei cinstiți nu au vreun privilegiu asupra altora.

Acest fapt a fost exemplificat de Profet (Bnecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) într-una din spusele lui: "Nici un arab nu îți este superior unui ne-arab, nici un ne-arab nu îți este superior unui om negru, sau un om negru unui om alb. Toți sunteți copiii lui Adam, iar Adam a fost creat din lut." (Bayhaqi și Bazzaz). În acest mod, Islamul a stabilit principiul egalității întregii rase umane și a lovit în însăși originea oricărei deosebiri bazate pe culoare, rasă, limbă sau naționalitate.

Conform Islamului, Dumnezeu a dat omului acest drept la egalitate ca drept înnăscut. Prin urmare, nici un om nu ar trebui discriminat pe motiv de culoare a pielii, loc de naștere, rasa ori națiunea din care s-a născut.

Malcolm X, conducătorul negrilor africani din America a lansat o luptă aprigă împotriva albilor din America pentru obținerea de drepturi civile de către compatrioții săi negri. Dar când a mers în pelerinaj, a văzut cum musulmanii din Asia, Africa, Europa și America purtau toți același veșmânt și se grăbeau spre Ka'ba și toți făceau rugăciunea așezați în același rând. A înțeles că aceasta era soluția la problema culorii sau rasei, nu ceea ce încercase el să obțină în America. Astăzi, un număr de gânditori ne-musulmani admit deschis că nici o altă religie sau mod de viață nu a rezolvat această problemă cu același succes ca Islamul.

8. Dreptul de a coopera și de a nu coopera

Islamul a prescris un principiu general de maximă importanță și cu aplicabilitate universală. Sfântul Coran spune: "Cooperați unii cu alții pentru virtute și prudență și nu pentru viciu și agresiune" (Al-Ma'ida:2). Aceasta înseamnă că omul care

muncește corect și cinstit, indiferent dacă trăiește la Polul Nord sau la Polul Sud, are dreptul să se aștepte la sprijin și cooperare activă din partea musulmanilor. Dar cel care este vicios și agresiv, chiar dacă ne este rudă sau vecin, nu are dreptul la sprijinul și ajutorul nostru în numele rasei, culorii, limbii sau a naționalității, nici nu ar trebui să se aștepte ca musulmanii să coopereze cu el. O persoană rea și vicioasă ne poate fi frate, dar nu este de-al nostru și nu poate avea ajutor și sprijin din partea noastră câtă vreme nu se căiește. Pe de altă parte, omul care face fapte bune și drepte poate să nu aibă nici o înrudire cu musulmanii, dar musulmanii vor fi prietenii și suporterii lui, sau, cel puțin, îi vor dori binele.

4 Drepturile cetățenilor într-un stat islamic

Am discutat despre drepturile omului în general. Ne îndreptăm acum spre problema drepturilor cetățeanului într-un stat islamic. Cum aceste drepturi sunt mai extinse decât drepturile omului în general pe care le-am descris mai sus, ele necesită tratament separat.

1. Siguranța vieții și a proprietății

În adresarea pe care Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) a făcut-o cu ocazia Hajj de Rămas-bun, a spus: "Viața și proprietatea voastră nu trebuie să vi le încălcați unul altuia până când Îl întâlniți pe Domnul vostru în Ziua Învierii." Dumnezeu Atotputernicul spune în Sfântul Coran: "Oricine va omorî intenționat un credincios va primi (ca pedeapsă) să trăiască veșnic în Iad. Dumnezeu se va supăra pe el și îl va blestema, și îi va pregăti chinuri groaznice" (An-Nisa':93). Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) a mai spus despre dhimmis (cetățenii ne-musulmani dintr-un stat musulman): "Cel care ucide un om care este sub făgăduială

(adică un dhimmi) nici măcar nu va simți parfumul Paradisului” (Bukhari și Abu Dawud).

Islamul interzice toate omorurile cu excepția celor săvârșite în slujba legii. La aceasta se referă Coranul ca la bi'l-haqq (“cu adevărul”). În timpul războaielor sau insurecțiilor, numai un guvern de drept și corect, care urmează shari'a, poate decide dacă luarea unei vieți este justificată.

Această grea decizie nu poate fi lăsată în mâinile unui tribunal care a devenit nepăsător față de voia lui Dumnezeu și se află sub influența administrației. Asemenea judecată poate să nu facă dreptate. Nici statul nu poate găsi justificări în Sfântul Coran sau în Tradiții dacă omoară cetățeni pentru că se opun politicilor și acțiunilor injuste sau îl critică pentru fărădelegile lui; în mod similar, statul nu are dreptul să angajeze asasini ca să omoare oameni nevinovați și apoi să-i protejeze pe asasini de dreapta pedeapsă a tribunalului. Însăși existența unui asemenea guvern este o crimă și nici unul din omorurile săvârșite de el nu poate fi numit “execuție în slujba justiției”, cum spune Sfântul Coran.

Împreună cu securitatea vieții, Islamul a conferit cu aceeași claritate dreptul la siguranța proprietății asupra posesiunilor. Sfântul Coran a mers până acolo încât să declare că a lua posesiunile sau proprietățile cuiva este interzis, afară de cazul în care se face prin mijloace legale. Legea lui Dumnezeu afirmă categoric: “Nu vă devorați unul altuia averea prin mijloace false și ilegale” (Al-Baqara:188).

2. Protejarea onoarei

Al diolea drept important este dreptul cetățenilor la protejarea propriei onoare. În adresarea făcută cu ocazia Hajj de Rămas-bun, Profetul (Bindecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) nu le-a interzis musulmanilor doar luarea vieții și a proprietății altor musulmani, ci și încălcarea onoarei,

demnității și castității lor. Sfântul Coran spune:

(a) "Tu, cel care crezi, nu lăsa un (grup de) oameni să își bată joc de alt grup.

(b) Nu vă defăimați unul pe celălalt.

(c) Nu insultați folosind porecle.

(d) Și nu vă vorbiți pe la spate sau de rău unul pe celălalt" (Al-Hujurat:11, 12).

Această lege este superioară legii occidentale privind defăimarea. În legea islamică, dacă se dovedește că cineva a atacat onoarea altcuiva, indiferent dacă victima poate dovedi că este o persoană respectabilă și onorabilă, vinovatul va fi pedepsit. Interesant în legea occidentală asupra defăimării este faptul că persoana care intentează proces pentru defăimare trebuie să dovedească mai întâi că este un om de onoare și stimabil în comunitate, iar în timpul interogatoriului poate fi supus atacurilor și acuzațiilor injurioase ale avocatului apărării într-o asemenea măsură încât audierea din sala de tribunal poate fi mai dăunătoare pentru reputația lui decât atacul care a dus la acțiunea în justiție. În plus, el trebuie să aducă și martori care să declare în instanță că acuzațiile defăimătoare i-au stricat reputația în ochii lor.

Dumnezeule mare! Ce subtil articol de lege și câtă adeziune la spiritul legii! Cum poate fi comparată această lege incorectă și nedreaptă cu legea Divină? Islamul a declarat defăimarea o crimă, indiferent dacă acuzatul este om de onoare, sau dacă cuvintele spuse au dăunat într-adevăr victimei și i-au stricat reputația. În legea Islamică este suficient să dovedești că acuzatul a spus lucruri care, privind prin prisma bunului simț, ar fi putut dăuna reputației și onoarei reclamantului.

3. Sanctitatea și siguranța vieții personale

Islamul recunoaște dreptul fiecărui cetățean dintr-un stat islamic la a nu-i fi încălcată în mod necuvenit intimitatea vieții lui. Sfântul Coran a dat porunca: "Nu vă spionați unii pe alții" (Al-Hujurat:12). "Nu intrați în alte case decât ale voastre, decât dacă sunteți siguri de consimțământul ocupanților" (An-Nur:27). Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) a mers până acolo încât să-i instruiască pe cei care-l urmează că un om nu trebuie să intre nici în propria lui casă brusc sau pe furiș. El ar trebui să indice cumva celor dinăuntru că intră, astfel încât să nu fie în situația de a-și vedea mama, sora sau fiica într-o situație în care acestea nu ar dori să fie văzute, sau în care nici el nu ar dori să le vadă.

Privitul în casele altor oameni a fost, de asemeni, strict interzis până într-atât încât Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) spune că dacă un om găsește pe altul privind în secret în casa lui și îi scoate un ochi sau pe amândoi drept pedeapsă, el nu va fi tras la răspundere.

Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) le-a interzis oamenilor să citească scrisorile altora; într-adevăr, dacă cineva citește o scrisoare și altcineva aruncă priviri spre aceasta și încearcă să o citească, purtarea lui devine condamnată. Acestea sunt exemple ale sanctității intimității pe care Islamul o garantează indivizilor.

Pe de altă parte, în așa-numita lume civilizată modernă, scrisorile oamenilor nu sunt doar citite de alții și cenzurate, dar fotocopii ale lor sunt păstrate pentru a fi folosite ulterior sau pentru șantaj. Dispozitive de ascultat sunt plasate în mod secret în casele oamenilor pentru a fi înregistrate conversații ce au loc în spatele ușilor închise. Altfel spus, în multe sfere ale vieții oamenii nu au deloc intimitate adevărată.

Acest amestec în viața individului nu poate fi justificat cu

temeiuri morale de către guvern, spunând că trebuie să știe secretele persoanelor posibil periculoase. Baza acestei filosofii este frica și suspiciunea cu care guvernele moderne îi privesc pe acei cetățeni care sunt inteligenți și nemulțumiți de politicile oficiale. Aceasta este exact ceea ce Islamul numește cauza răului în politică. Porunca Profetului (Bindecuvântările lui Allah și pacea coboare asupra lui) este: "Când conducătorul începe să caute cauzele nemulțumirii printre oameni, îi jefuiește" (Abu Dawud). Amirul Mu'awiya a spus că el însuși l-a auzit pe Profet spunând: "Dacă încerci să afli secretele oamenilor, atunci în mod sigur îi jefuiești sau, cel puțin, îi aduci în pragul ruinei."

"Jefuirea" oamenilor se petrece atunci când poliția secretă se răspândește prin toată țara încercând să le afle treburile: oamenii încep să se privească unii pe alții cu suspiciune, până când ajung să le fie frică să vorbească liber în propriile case, ca nu cumva să le scape vreun cuvânt soțiilor sau copiilor și să-i pună în situații jenante. Astfel devine dificil pentru omul de rând să vorbească liber, până și în propria casă; societatea începe să sufere din cauza neîncrederii și a suspiciunii reciproce.

4. Siguranța libertății personale

Islamul a stipulat principiul că nici un cetățean nu poate fi băgat la închisoare decât dacă vina lui a fost dovedită într-un tribunal. A aresta un om pe bază de suspiciuni și a-l arunca în închisoare fără îndeplinirea procedurilor legale convenite și fără a-i da posibilitatea rezonabilă de a se apăra, nu este permis în Islam.

În Tradiții se povestește că Profetul (Bindecuvântările lui Allah și pacea să coboare asupra lui) citea odată în moschee, când un om s-a ridicat și a spus: "O, Profet al lui Dumnezeu, pentru ce crimă au fost arestați vecinii mei?" Profetul părea că nu a auzit întrebarea și și-a continuat lectura. Omul s-a ridicat din nou și a repetat întrebarea. Profetul iarăși nu a auzit întrebarea și

a citit mai departe. Omul s-a ridicat pentru a treia oară și a repetat întrebarea. Atunci Profetul a ordonat ca vecinii omului să fie eliberați.

Motivul pentru care Profetul nu răspunsese când fusese întrebat de două ori înainte era faptul că polițistul care făcuse arestarea era prezent în moschee; dacă ar fi existat motive reale pentru arestare, acesta ar fi răspuns la întrebare. Din moment ce polițistul nu a făcut-o, Profetul a ordonat eliberarea arestaților. Polițistul cunoștea legea islamică și, de aceea, nu s-a sculat să spună: "Administrația cunoaște acuzațiile împotriva arestaților, dar acestea nu pot fi făcute publice. Dacă Profetul întreabă despre vinovăția lor în cameră, îi voi explica." Dacă polițistul ar fi făcut o asemenea declarație, ar fi fost alungat imediat. Faptul că polițistul nu a prezentat în public nici un motiv pentru arestare a fost suficient pentru Profet ca să dea ordine imediate pentru eliberarea arestaților.

Porunca Sfântului Coran este foarte clară asupra acestui punct. "Când îi judeci pe oameni, trebuie să judeci cu (simț de) dreptate" (An-Nisa':58). Iar Profetul (Bindecuvântările lui Allah și pacea să coboare asupra lui) a spus: "Dumnezeu mi-a ordonat să fac dreptate între voi." Acesta este motivul pentru care Califul 'Umar a spus: "În Islam nimeni nu poate fi închis decât ca urmare a actului de justiție." Cuvintele folosite aici indică clar că justiție înseamnă proces legal în fața tribunalului.

Dacă un guvern suspectează că un individ a comis o crimă sau va comite o fărădelege în viitorul apropiat, ar trebui să-și argumenteze suspiciunile în fața unui tribunal, iar inculpatul sau suspectul ar trebui să aibă posibilitatea de a se apăra. Dacă motivul suspectării lui este întemeiat, ar trebui să fie informat cât timp va fi ținut în arest preventiv.

În toate aceste împrejurări, este esențial ca publicul să afle învinuirile care i se aduc de către guvern, ca și apărarea

acuzatului, și, astfel, să aibă posibilitatea de a vedea că procesul se desfășoară cum se cuvine.

Metoda corectă de rezolvare a unor astfel de situații în Islam este exemplificată de faimoasa decizie a Profetului (Binecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) luată înainte de cucerirea Mekkăi. Profetul făcea pregătiri pentru atacul asupra orașului când unul dintre Însoțitorii lui, Hatib bin Abi Balta'a, a trimis printr-o femeie o scrisoare către autoritățile din Mekka, informându-le de iminentul atac. Profetul a aflat despre aceasta printr-o inspirație Divină. Le-a ordonat lui 'Ali și lui Zubair: "Mergeți repede pe drumul spre Mekka, în aceste locuri, veți găsi o femeie purtând o scrisoare. Luați scrisoarea de la ea și aduceți-mi-o mie." Așa că au mers și au găsit femeia exact unde le spusese Profetul. Au luat scrisoarea și i-au dus-o Profetului.

Acesta a fost un caz clar de trădare. De fapt, nu se poate imagina o crimă mai gravă în timp de război decât furnizarea de secrete militare inamicului. Ce caz ar putea fi mai potrivit pentru o audiere secretă decât acela de trădare a secretului militar? Dar Profetul l-a somat pe Hatib în fața tribunalului din Moscheea Profetului și, în prezența a sute de oameni, i-a cerut să-și explice poziția cu privire la scrisoarea adresată conducătorilor din Quraysh.

Acuzatul a spus: "O, Mesager al lui Dumnezeu (Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să fie cu tine), nu m-am revoltat împotriva Islamului, nici nu am făcut aceasta cu intenția de a trăda un secret militar. Adevărul este că soția și copiii mei trăiesc în Mekka și nu are cine să-i păzească acolo.

Am scris această scrisoare pentru ca liderii din Quraysh să-mi fie îndatorați și să-mi protejeze soția și copiii din recunoștință." Umar se ridică și spuse cu respect: "O, Profetule, te rog, permite-mi să-l pedepsesc pe acest trădător cu sabia mea." Profetul a răspuns: "El este unul dintre aceia care au luat

parte la bătălia de la Badr, iar explicația pe care a dat-o în apărarea sa pare acceptabilă.”

Să privim în perspectivă această hotărâre a Profetului. A fost un caz clar de trădare și divulgare a secretului militar. Dar Profetul l-a achitat pe Hatib pentru două motive. Întâi, că trecutul lui era curat datorită faptului că luptase în bătălia de la Badr unde auspiciile nu erau bune pentru musulmani. Apoi, familia lui era într-adevăr în pericol în Mekka. În asemenea împrejurări, era o pedeapsă suficientă faptul că delictul lui secret a devenit public și că a fost dizgrațiat și umilit în ochii credincioșilor.

Atitudinea și activitățile Kharijites în zilele Califului 'Ali le sunt bine cunoscute studenților în istoria musulmană. Ei abuzau deschis de Calif și îl amenințau cu moartea. Dar de câte ori erau arestați pentru aceste infracțiuni, 'Ali îi elibera și le spunea polițiștilor lui: "Câtă vreme nu comit cu adevărat crime împotriva statului, doar folosirea unui limbaj abuziv sau amenințarea cu folosirea forței nu sunt infracțiuni pentru care să fie întemnițați." Imamul Abu Hanifa a notat următorea vorbă despre Califul 'Ali: "Atâta timp cât nu pornesc o rebeliune armată, Califul Credincioșilor nu se va amesteca în treburile lor."

Cu altă ocazie, 'Ali citea în Moschee când Kharijites și-au ridicat strigătul de luptă acolo. 'Ali a spus: "Nu vă vom refuza dreptul de a veni la moschee ca să vă rugați lui Dumnezeu, nici nu vă vom opri partea voastră din bogăția statului, cât timp sunteți cu noi (și ne ajutați în războaiele împotriva necredincioșilor) și nu vom lua măsuri militare împotriva voastră câtă vreme nu vă veți lupta cu noi."

Se poate vedea cu ce opoziție avea de-a face 'Ali; una mai violentă și mai injurioasă nu poate fi imaginată nici în statele democratice contemporane; dar libertatea pe care le-o îngăduia opozanților era atât de mare, încât nici un guvern nu a fost în stare de atunci încoace să o dea opoziției sale.

5. Dreptul de a protesta împotriva tiraniei

Printre drepturile pe care Islamul le-a conferit oamenilor se află cel de a protesta împotriva tiraniei guvernului. Coranul spune: "Dumnezeu nu iubește vorbitul de rău în public, decât dacă îl face cineva care a fost ofensat" (An-Nisa':148). Aceasta înseamnă că Dumnezeu dezaprobă foarte tare limbajul abuziv și cuvintele tari de condamnare, dar, că, persoana care a fost victima injustiției sau tiraniei, are dreptul să protesteze puternic împotriva răului ce i s-a făcut.

Acest drept nu este limitat la indivizi. Cuvintele versetului au aplicabilitate generală. Dacă un individ sau un grup de oameni sau un partid uzurpă puterea și, după ce preiau frâiele autorității, încep să persecute indivizi sau grupuri de oameni sau întreaga populație a țării, atunci să ridici vocea pentru a protesta este dreptul dat de Dumnezeu omului. Încercarea de a uzurpa acest drept este echivalentă cu răzvrătirea față de Dumnezeu. Protecția Secțiunii 144 îl poate feri pe tiran în această lume, dar nu îl poate salva de la focul iadului în viața de apoi.

6. Libertatea de expresie

Islamul acordă dreptul la libertatea de gândire și exprimare tuturor cetățenilor dintr-un stat islamic, cu condiția ca acest drept să fie folosit pentru propagarea binelui și nu pentru răspândirea răului. Conceptul islamic de libertate a expresiei este superior celui occidental. Într-adevăr, dreptul la libertatea de expresie pentru propagarea virtuții și a dreptății nu este doar un drept ci și o obligație. Cine încearcă să refuze acest drept poporului său este în război cu Dumnezeu Atotputernicul. Este în aceeași măsură un drept și o obligație a individului de a încerca să oprească răul, indiferent dacă acest rău este comis de un individ,

sau de un grup de oameni, sau de guvernul său ori al altei țări. Mai presus de toate, el ar trebui să condamne deschis răul și să arate atitudinea corectă moralicește care ar trebui adoptată.

Sfântul Coran a descris această calitate a Credinciosului în următoarele cuvinte: "Lor le place ceea ce se cuvine și interzic ceea ce nu se cuvine" (At-Tawba:71). Prin contrast, caracterizând un ipocrit, Coranul spune: "Ei doresc ceea ce nu se cuvine și interzic ceea ce se cuvine" (At-Tawba:67). Principalul scop al unui guvern islamic a fost definit de Dumnezeu în Coran astfel: "Dacă le dăm autoritate acestor oameni pe pământ, ei vor continua să se roage și vor oferi bunăstarea cuvenită, vor dori ceea ce se cuvine și interzice ceea ce nu se cuvine" (Al-HAjj:41). Profetul a spus: "Dacă cineva dintre voi întâlnește răul, ar trebui să încerce să-l oprească cu mâna lui (folosind forța); dacă nu se află în situația de a-l opri cu mâna lui, atunci ar trebui să încerce să-l oprească cu ajutorul limbii (adică ar trebui să vorbească împotriva lui). Dacă nu este capabil să-și folosească nici măcar limba, ar trebui ca măcar să-l condamne în inima sa. Acesta este cel mai mic grad de credință."

Obligația de a încerca să-i convingă pe oameni să urmeze calea dreptății și să stea departe de calea răului este de datoria tuturor adevăraților musulmani. Orice guvern care își privează cetățenii de acest drept este în conflict direct cu porunca divină. Respectivul guvern nu este, în cazul acesta, în conflict cu poporul său, ci cu Dumnezeu: încearcă să-i uzurpe poporului său acel drept pe care Dumnezeu L-a conferit nu doar ca pe un drept, ci și ca pe o obligație.

7. Libertatea de asociere

Islamul le-a dat oamenilor și dreptul la liberă asociere și formare de partide și organizații. Acest drept este subordonat anumitor reguli generale. Ar trebui exercitat pentru propagarea virtuții și a dreptății, și nicidecum pentru răspândirea răului și a discordiei. Nu doar ni s-a dat acest drept pentru a propaga virtutea și dreptatea, ni s-a și ordonat să-l exercităm. Adresându-se musulmanilor, Sfântul Coran declară: "Voi sunteți cea mai bună comunitate născută pentru omenire. Voi pretindeți ceea ce se cuvine și interziceți ceea ce nu se cuvine și credeți în Dumnezeu" (Al-'Imran:110).

Aceasta înseamnă că este obligația și datoria întregii comunități musulmane să impună oamenilor dreptatea și virtutea și să le interzică să facă rău. În cazul în care comunitatea musulmană, ca întreg, nu își exercită această datorie, atunci "să fie printre voi o comunitate care să invite (oamenii) la (a face) bine, să pretindă ceea ce se cuvine și să interzică ceea ce nu se cuvine, aceia vor fi prosperi" (Al-'Imran:104). Aceasta arată clar că, dacă o comunitate începe în ansamblul ei să își neglijeze obligațiile, atunci este absolut esențial să existe cel puțin un grup în cadrul ei, pregătit să și le asume.

Este ironic faptul că într-o țară musulmană, adunarea și asociația formată cu scopul de a răspândi răul și discordia are și dreptul de a conduce țara, iar asociația și partidul format cu scopul propagării dreptății și a virtuții trăiește cu teama constantă de a fi hărțuit și declarat ilegal. Condițiile de aici sunt inversul a ceea ce a prescris Dumnezeu. Se pretinde că suntem musulmani și că acesta este un stat islamic, dar ceea ce se face este îndreptat spre propagarea răului, coruperea, degradarea și pervertirea morală a oamenilor, în timp ce se pun piedici active și reale în calea muncii depuse pentru reformarea societății și îndreptarea oamenilor spre bine. Mai mult, viețile celor angajați în răspândirea dreptății și controlarea maleficului și a răutății sunt

făcute intolerabile.

8. Libertatea de conștiință și a convingerilor

Islamul dă dreptul cetățenilor unui stat islamic la libertatea de conștiință și a convingerilor. Sfântul Coran a prevăzut porunca: "Nu trebuie să existe constângere în probleme de credință" (Al-Baqara:256). Deși nu este adevăr sau virtute mai mare decât Islamul și, deși musulmanii sunt obligați să-i cheme pe oameni să-l îmbrățișeze și să aducă argumente în favoarea lui, nu li se cere să propage această credință cu forța. Cine o acceptă, o face din proprie voință. Musulmanii îi întâmpină pe acești convertiți la Islam cu brațele deschise și îi primesc în comunitățile lor cu drepturi și privilegii egale. Dar, în mod egal, musulmanii trebuie să recunoască și să respecte decizia celor care nu acceptă Islamul: nu trebuie făcute asupra lor nici un fel de presiuni morale, sociale sau politice pentru a-i determina să se răzgândească.

9. Protejarea sentimentelor religioase

Odată cu libertatea convingerilor și libertatea de conștiință, Islamul le garantează indivizilor că li se va da respectul cuvenit sentimentelor lor religioase, și că nimic din ce ar putea uzurpa acest drept nu va fi spus sau făcut. Dumnezeu spune în Sfântul Coran: "Nu abuza de cei care apelează la altcineva în afară de Dumnezeu" (Al-An'am:108). Aceste instrucțiuni nu se limitează la idoli și zei ele se aplică și la conducători sau eroi naționali ai oamenilor. Dacă un grup de persoane respectă, într-un mod pe care-l consideri nemeritat, anumite convingeri și persoane, în Islam nu este justificabilă folosirea unui limbaj

abuziv față de respectivul grup, limbaj care le-ar putea răni sentimentele. Islamul nu le interzice oamenilor să aibă dezbateri și discuții conduse cu decență. "Nu argumenta cu oamenii despre Carte, decât în cel mai politicos mod" (Al-Ankabut:46) spune Coranul. Acest ordin nu se limitează la oamenii care urmează Scripturile, ci se aplică cu egală forță și celor ce au alte credințe.

10. Protecția împotriva închiderii arbitrare în închisoare

Islamul recunoaște dreptul de a nu fi arestat sau închis pentru infracțiuni comise de alții. Sfântul Coran a trasat clar acest principiu: "Nici un purtător de poveri nu va fi făcut să poarte povara altuia" (Al-An'am:164). Islamul crede în responsabilitate personală. Noi înșine suntem responsabili de faptele noastre, iar consecințele lor nu pot fi transferate asupra altcuiva.

Este trist și rușinos să vedem că acest principiu drept și echitabil, făurit de Creatorul și Cel Care Nutrește întreg universul, este nesocotit și violat în fața ochilor noștri. Până într-atât încât dacă un bărbat este vinovat sau suspect într-o infracțiune, soția sa este și ea în pericol de a fi arestată. Într-adevăr, lucrurile au mers atât de departe încât oameni nevinovați sunt pedepsiți pentru crimele altora.

Să dăm un exemplu recent: un om din Karachi a fost suspectat de implicare într-un atentat cu bombă. În cursul investigațiilor poliției, a fost supus la torturi oribile în încercarea de a i se extrage o mărturisire. Când a insistat asupra nevinovăției sale, poliția i-a arestat mama, soția, fiica și sora și le-a adus la secția de poliție. Le-au dezbrăcat complet pe toate în prezența lui, l-au dezbrăcat și pe el în fața lor, astfel încât să obțină de la el o mărturisire a vinovăției. Se pare că, de dragul investigației unei

infracțiuni, în țara noastră a devenit corect și legal să dezbraci femeile nevinovate dintr-o casă pentru a face presiuni asupra suspectului.

Aș dori să întreb aici ce drept au acești tirani, care săvârșesc aceste crime împotriva umanității, să ne spună că ei sunt musulmani sau că ei conduc treburile statului conform cu învățăturile Islamului. Ei desconsideră o lege clară a Sfântului Coran dezbrăcând bărbați și femei. Ei aruncă în dizgrație și umilesc umanitatea și apoi se pretind musulmani.

11. Dreptul la satisfacerea nevoilor de bază ale vieții

Islamul a recunoscut dreptul nevoiașilor la ajutor. "Și în bogăția lor este drept recunoscut pentru nevoiași și săraci" (Adh-Dhariyat:19). În acest verset, Coranul nu doar a conferit un drept la averea musulmanilor oricărui om care cere ajutor, ci a și stabilit că, dacă un musulman află că unui om îi lipsesc necesitățile de bază ale vieții, indiferent dacă acesta cere sau nu ajutor, este dator să să-i dea tot ajutorul pe care i-l poate da.

În acest scop, Islamul nu se bazează numai pe voluntariatul în binefacere, ci a creat și binefacerea obligatorie, zakaat, al treilea stâlp de sprijin al său, care urmează doar după profesarea credinței și venerarea lui Dumnezeu prin rugăciuni regulate. Profetul (Binecuvântările lui Allah și pacea să coboare asupra lui) ne-a instruit clar că: "Se va lua de la cei bogați și se va da celor în nevoie din comunitate" (Bukhari și Muslim).

În plus, s-a declarat și că statul islamic îi va întreține pe cei care nu au pe nimeni care să-i întrețină. Profetul a spus: "Capul statului este protectorul celui care nu are pe nimeni să-l susțină" (abu Dawud, Tirmidhi). Cuvântul wali care este folosit de către Profet are multe semnificații. Este dator și

responsabilitatea statului să-i sprijine și să-i ajute pe orfani, bătrâni, șomeri și bolnavi dacă nu au pe nimeni care să-i ajute. Dacă un om mort nu a avut protector sau moștenitor, este datoria statului să facă aranjamente pentru înmormântarea lui. Un adevărat stat islamic este, așadar, un adevărat stat al bunăstării.

12. Egalitate în fața legii

Islamul le dă cetățenilor săi dreptul la egalitate absolută în ochii legii. În ce-i privește pe musulmani, în Sfântul Coran și în Hadith sunt instrucțiuni clare că toți sunt egali în drepturile și obligațiile lor: "Credincioșii sunt frați (unii cu alții)" (Al-Hujurat:10). "Dacă ei (necredincioșii) se căiesc și țin rugăciunile și plătesc datoria pentru prosperitate, ei sunt frații noștri în credință" (At-Tawba:11). Profetul a spus: "Viața și sângele musulmanilor sunt la fel de prețioase" (Abu Dawud, Ibn Maja). Într-un alt Hadith el a spus: "Protecția dată de toți musulmanii este egală. Chiar și un om obișnuit dintre ei poate garanta protecție oricărui om" (Bukhari, Muslim, Abu Dawud). Într-o altă Tradiție mai detaliată a Profetului se spune că cei care acceptă Unicitatea lui Dumnezeu, cred în Profeția Mesagerului Său, renunță la prejudecățile primitive și se alătură comunității și frăției musulmane, "atunci ei vor avea aceleași drepturi și obligații ca orice musulman" (Bukhari,,Nasa'i). Astfel este egalitate absolută între convertiții la Islam și cei care urmează credința din naștere.

Această fraternitate religioasă și uniformitatea drepturilor și a obligațiilor lor este baza egalității în societatea islamică. Poziția cetățenilor ne-musulmani dintr-un stat islamic a fost bine exprimată de Califul 'Ali: "Ne-au acceptat protecția doar pentru că viețile lor pot fi ca ale noastre și proprietățile lor ca proprietățile noastre" (Abu Dawud). Cu alte cuvinte, viețile și

proprietățile lor sunt la fel de sacre ca și viețile și proprietățile musulmanilor. Discriminarea bazată pe clase a fost una dintre cele mai mari crime pe care le îngăduia Faraonul, conform cu Coranul: "El a despărțit poporul său în clase diferite,..."Și a reprimat unul dintre grupuri (cu prețul celorlalte)" (Al-Qasas:4).

13. Conducătorii nu sunt deasupra legii

Islamul insistă și pretinde ca toate oficialitățile dintr-un stat islamic, de la cea mai mare până la cea mai mică, să fie egale în ochii legii. Nici unul dintre ei nu poate cere imunitate. Cel mai umil cetățean are dreptul să depună plângere penală împotriva personajului cu rangul cel mai înalt din țară. Califul 'Umar a spus: "L-am văzut eu însumi pe Profet, (Dumnezeu să-l binecuvînteze), răzbunându-se pe el însuși (penalizându-se singur pentru vreo greșeală sau nereușită)". Cu ocazia bătăliei de la Badr, când Profetul strângea rândurile armatei musulmane, l-a lovit pe un soldat în burtă când încerca să îi împingă înapoi în linie. Soldatul s-a plâns: "O, Profetule, m-ai lovit în burtă cu bățul." Profetul și-a dezgolit imediat abdomenul și i-a spus: "Îmi pare foarte rău, poți să te răzbuni făcându-mi și tu mie același lucru." Soldatul s-a apropiat și a sărutat abdomenul Profetului și a spus că aceasta era tot ceea ce dorea.

O femeie aparținând unei familii înalte și nobile a fost arestată în legătură cu un furt. Cazul i-a fost supus Profetului și i s-a recomandat ca femeia să fie cruțată de pedeapsă. Profetul a replicat: "Națiunile care au trăit înaintea voastră au fost distruse de Dumnezeu pentru că îi pedepseau pe oamenii de rând pentru infracțiunile lor și îi lăseau pe demnitari nepedepsiți pentru crimele lor; jur pe El (Dumnezeu) care îmi ține viața în mâinile Lui că, și dacă ar fi comis crima Fatima, fiica lui Muhammed, tot i-aș fi amputat mâna."

În timpul califatului lui 'Umar, Muhammed, fiul lui 'Amr bin al-'As, guvernatorul Egiptului, a biciuit un egiptean. Egipteanul a mers la Medina și a depus o plângere la Calif, care i-a somat imediat pe guvernator și pe fiul său. Când aceștia au apărut în fața lui, Califul i-a dat un bici egipteanului reclamant și i-a cerut să-l biciuiască pe fiul guvernatorului în prezența sa. După ce și-a luat egipteanul revanșa, 'Umar i-a spus: "Dă-i o lovitură de bici și onorabilului guvernator. Fiul lui în mod sigur nu te-ar fi bătut dacă nu ar fi fost falsa lui mândrie pentru funcția înaltă a tatălui său." Reclamantul îndrăzni să spună: "Pe persoana care m-a bătut m-am răzbunat deja." 'Umar spuse: "Pe Dumnezeu, dacă l-ai fi bătut (pe guvernator), eu nu te-aș fi oprit. L-ai cruțat de bunăvoie." Apoi se întoarse spre 'Amr bin al-'As și-i spuse supărat: "O, 'Amr, când ai început să înrobești oamenii, deși s-au născut liberi din mamele lor?"

Când statul islamic înflorește în prima lui glorie, oamenii de rând puteau să înainteze plângeri la judecător împotriva califilor timpului, iar califul trebuia să apară în fața qadi să răspundă la acuzații. Și dacă un calif avea vreo plângere împotriva unui cetățean, el nu putea să acționeze fără a supune mai întâi cazul tribunalului.

14. Dreptul de a evita păcatul

Islamul îi conferă fiecărui cetățean dreptul de a refuza să comită un păcat sau o crimă; dacă un guvern sau un conducător îi ordonă unui individ să facă rău, el poate refuza să se conformeze. Nu numai că refuzul lui nu este o ofensă, dar a da un ordin unui subordonat să comită un păcat sau să facă un rău este în sine o ofensă, și încă una atât de gravă încât ofițerul care o dă, indiferent de rangul său, este pasibil de demitere urgentă.

Aceste instrucțiuni clare ale Profetului sunt rezumate în următorul Hadith: "Nu este permis să nu Îl ascuți pe Dumnezeu ca să ascuți ordinele oricărei ființe umane" (Musnad din Ibn Hanbal). Cu alte cuvinte, nimeni nu are dreptul să le ordone subordonaților săi să acționeze împotriva legilor lui Dumnezeu. Nici un infractor nu are voie să încerce să își dovedească nevinovăția sau să scape de pedeapsă spunând că a comis fapta la ordinele unui superior. Dacă apare o asemenea situație, persoana care a comis infracțiunea și cea care a ordonat-o sunt la fel de răspunzătoare în fața legii.

15. Dreptul de a participa la treburile statului

Conform cu Islamul, guvernele sunt reprezentante (khalifa) ale Creatorului universului; această responsabilitate nu este încredințată unui individ, sau unei familii, sau unei clase ori grup anumit de oameni, ci întregii comunități musulmane. Sfântul Coran spune: "Dumnezeu a promis să numească pe aceia dintre voi care cred și fac fapte bune ca reprezentanți (ai Lui) pe pământ" (An-Nur:55). Aceasta indică în mod clar că khilafa este un dar colectiv al lui Dumnezeu în care dreptul fiecărui musulman este la fel de important ca al oricărei alte persoane.

Metoda recomandată de Sfântul Coran pentru conducerea afacerilor statului este următoarea: "Iar treburile lor sunt (conduse) prin consultări între ei" (Aș-Şura:38). Conform cu acest principiu, este dreptul fiecărui musulman să aibă un cuvânt direct în treburile statului, ori să aibă un reprezentant ales de el și de alți musulmani care să participe la conducerea statului.

Islamul nu permite în nici un caz unui individ, sau unui grup de indivizi, ori partid să-i priveze pe musulmanii obișnuiți de drepturile lor sau să uzurpe puterea statului. Islamul nu

consideră corect și potrivit nici ca cineva să însceneze o falsă votare pentru a instaura o adunare legislativă și prin tactici ca fraudă, persecuție, mită ș.a.m.d., să obțină alegerea lui și a oamenilor lui în această adunare. Aceasta nu este doar trădare împotriva poporului ale cărui drepturi sunt uzurpate în mod ilegal, ci și împotriva Creatorului Care i-a desemnat pe musulmani să conducă pe pământ în numele Lui și a prevăzut procedura unei adunări pentru exercitarea acestor puteri.

Shura sau adunarea legislativă ar trebui să îmbrățișeze următoarele principii:

1. Conducătorul executiv al guvernului și membrii adunării trebuie aleși liber și independent de către popor.

2. Poporul și reprezentanții săi trebuie să aibă dreptul să critice și să-și exprime liber opiniile.

3. Condițiile din țară trebuie aduse în fața poporului fără a ascunde fapte, astfel încât el să poată judeca dacă guvernul lucrează bine sau nu.

4. Trebuie să existe garanții adecvate că doar acei oameni care au sprijinul maselor conduc țara, iar cei care nu obțin acest suport trebuie înlăturați din pozițiile de autoritate.

5 Drepturile inamicilor într-un război

Înainte de apariția Islamului, omenirea nu cunoștea conceptul de reguli umane și decente ale războiului. Occidentul a început să dezvolte acest concept prin lucrările gânditorului din secolul șaptesprezece, Grotius. Dar adevărata codificare a "legii internaționale" în război a început la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Înainte de aceasta, în război se comiteau toate formele de barbarie și sălbăticie, iar drepturile celor aflați în război nu erau nici măcar recunoscute și cu atât mai puțin

respectate.

“Legile” promovate în acest domeniu pe parcursul secolului al nouăsprezecelea sau în perioada următoare și până în prezent, nu pot fi numite legi în adevăratul sens al cuvântului. Ele sunt doar convenții și acorduri, deoarece națiunile nu le privesc ca obligatorii decât, desigur, numai dacă adversarii acceptă și ei să le respecte. Cu alte cuvinte, aceste legi civilizate implică faptul că, dacă inamicii noștri le respectă, atunci le vom respecta și noi, dar dacă ei le ignoră, atunci le vom ignora și noi. Aranjamente care depind de acceptabilitatea reciprocă nu pot fi numite “legi”. Acesta este motivul pentru care așa-numita “lege internațională” a fost mereu încălcată și ignorată.

Legea războiului și a păcii în Islam

Regulile alcătuite de Islam pentru a face războiul civilizat și uman sunt în spiritul legii, deoarece sunt poruncile lui Dumnezeu și ale Profetului (Bindecuvântările lui Allah și pacea să coboare asupra lui), care sunt urmate de musulmani în toate împrejurările, indiferent de comportarea inamicului. Ar fi interesant de cercetat cât de bine a adoptat Occidentul legile de război date de Islam acum paisprezece secole; și, chiar după adoptarea lor, cât de bine a reușit Occidentul să atingă acele înălțimi de comportare civilizată și umană în timp de război la care musulmanii au ajuns prin bindecuvântările Islamului.

Scriitorii occidentali au afirmat adesea că Profetul (Bindecuvântările lui Allah și pacea sa coboare asupra lui) și-a împrumutat învățăturile de la evrei și creștini. Este suficient să-i recomandăm cititorului o referire la Biblie, astfel încât să vadă ce metode de război sunt recomandate de Cartea Sfântă a acestor pretendenți occidentali la civilizație și cultură.

Am examinat, detaliind puțin, drepturile fundamentale ale omului pe care le conferă Islamul. Să vedem acum drepturile și obligațiile pe care Islamul le recunoaște pentru inamicii de război.

Drepturile ne-combatanților

Islamul a trasat o distincție clară între combatanți și ne-combatanți într-o țară inamică. În privința populației ne-combatante femei, copii, bătrâni și infirmi instrucțiunile Profetului sunt următoarele: "Nu ucide nici un bătrân, nici un copil și nici o femeie" (Abu Dawud). "Nu ucide călugării din mănăstiri" și "Nu ucide oamenii care se află în locuri de rugăciune" (Musnad din Ibn Hanbal).

În timpul unui război, Profetul a văzut corpul unei femei zăcând pe pământ și a observat: "Ea nu se lupta. Cum a ajuns să fie omorâtă?" Din această declarație a Profetului, exegeții și juriștii au extras principiul că cei care nu sunt combatanți nu trebuie uciși în timpul războiului sau după el.

Drepturile combatanților

Să vedem acum ce drepturi le conferă Islamul combatanților.

1. Tortură prin foc

Într-un Hadith se relatează că: "Pedeapsa prin foc nu i se cuvine nimănui decât Stăpânului Focului" (Abu Dawud). Porunca dedusă din această zicere este că adversarul nu trebuie ars de viu.

2. Protecția dată răniților

"Nu ataca o persoană rănită" a spus Profetul. Aceasta

înseamnă că soldații răniți care nu sunt capabili să lupte și nici nu luptă efectiv, nu trebuie atacați.

3. Prizonierii de război nu trebuie omorâți

“Nici un prizonier nu trebuie trecut prin sabie” o instrucțiune foarte clară și fără echivoc dată de Profet.

4. Nimeni nu trebuie să fie legat pentru a fi ucis

“Profetul a interzisuciderea cuiva care este legat sau în captivitate.”

5. Fără jafuri și distrugeri în țara inamicilor

Musulmanii au fost instruiți de Profet să nu jefuiască, să nu prădeze sau să nu distrugă zonele rezidențiale, nici să nu strice proprietatea cuiva care nu luptă. Se povestește în Hadith: “Profetul le-a interzis Credincioșilor să jefuiască sau să prade” (Bukhari, Abu Dawud). Porunca lui este: “Jaful nu este mai legal decât putreziciunea” (Abu Dawud). Abu Bakr Siddiq obișnuia să le spună soldaților când porneau la război: “Nu distrugeți satele și orașele, nu stricați câmpurile și grădinile cultivate și nu omorâți animalele.”

Captura de război de pe câmpul de luptă este cu totul altceva. Constă în bogățiile, proviziile și echipamentul capturate din tabere și cartiere generale militare ale armatelor combatante și pot fi însușite legitim.

6. Sanctitatea proprietății

Musulmanii au interzis să se ia ceva public de la o țară cucerită fără să se plătească. Dacă armata musulmană ocupă o zonă din țara inamică, nu are dreptul să folosească lucrurile aparținând poporului fără consimțământul lui. Dacă armata are nevoie de ceva, trebuie să cumpere de la populația locală sau să ceară permisiunea proprietarilor. Abu Bakr Siddiq obișnuia să le spună armatelor musulmane trimise pe câmpul de luptă că nu

trebuie să folosească nici măcar laptele de la vacile de lapte fără permisiunea proprietarilor.

7. Sanctitatea unui cadavru

Islamul le-a interzis categoric celor ce-l urmează să mutileze cadavrele inamicilor lor, așa cum se practica în Arabia înainte de apariția Islamului. Într-un Hadith se relatează: "Profetul ne-a interzis să mutilăm cadavrele inamicilor" (Bukhari, Abu Dawud). Ocazia în care s-a dat această poruncă este foarte instructivă. În bătălia de la Uhud necredincioșii mutilaseră corpurile musulmanilor căzuți pe câmpul de luptă, tăind-le urechile și nasurile și făcându-le șiraguri ca să și le atârne în jurul gâtului ca trofee de război. Abdomenul lui Hamza, unchiul Profetului, a fost deschis de Quraysh, iar ficatul i-a fost scos și mâncat de Hinda, soția lui Abu Sufyan, conducătorul armatei din Mekka. Musulmanii au fost, firște, înfuriați de această priveriște oribilă. Dar Profetul le-a cerut celor ce-l urmau să nu aplice același tratament cadavrelor inamicilor.

Acest exemplu măreț de îngăduință și moderație ar trebui să fie de ajuns ca să convingă pe orice om rezonabil că Islamul este cu adevărat religia trimisă de Creatorul universului; dacă Islamul permitea dezlănțuirea emoțiilor umane, această priveriște oribilă de pe câmpul de luptă de la Uhud l-ar fi făcut pe Profet să le ordone oamenilor lui să mutileze corpurile inamicilor lor în același mod.

8. Înapoierea cadavrelor inamicului

În bătălia de la Ahzab, un renumit luptător inamic a fost ucis, iar corpul lui a căzut în tranșeea pe care o săpaseră musulmanii pentru apărarea Medinei. Necredincioșii i-au prezentat Profetului zece mii de dinari și au cerut să le fie înapoiat

cadavrul războinicului lor. Profetul le-a răspuns: "Eu nu vând cadavre. Puteți să vă luați corpul camaradului vostru căzut."

9. Interzicerea încălcării tratatelor

Islamul a interzis cu strictețe trădarea. Una dintre instrucțiunile pe care Profetul obișnuia să o dea luptătorilor Musulmani când îi trimitea pe frontul de luptă era: "Nu vă faceți vinovați de încălcarea încrederii." Acest ordin a fost repetat de multe ori în Sfântul Coran și în Hadith. Există un incident faimos în tratatul de pace de la Hudaibiya când, după stabilirea termenilor tratatului, Abu Jandal, fiul emisarului necredincioșilor care negociase tratatul cu musulmanii, a venit legat și murdar de sânge în tabăra musulmană, strigând după ajutor. Profetul i-a spus: "Din moment ce termenii tratatului au fost stabiliți, nu suntem în situația de a te ajuta. Ar trebui să te întorci la tatăl tău. Dumnezeu îți va da altă ocazie de a scăpa de această persecuție."

Întreaga armată musulmană a fost adânc emoționată și îndurerată de starea deplorabilă a lui Abu Jandal și mulți au fost mișcați până la lacrimi. Dar când Profetul a declarat "nu putem încălca acordul", nimeni nu a încercat să-l ajute pe nefericitul prizonier; astfel, necredincioșii l-au târât cu forța înapoi în Mekka. Acesta este un exemplu fără asemănare al respectării termenii acordului de către musulmani; istoria islamică poate da multe exemple similare.

10. Reguli privind declarația de război

În Sfântul Coran se prevede: "Dacă simți că un popor încalcă tratatul, atunci aruncă-i-l drept în față" (Al-Anfal:58). În acest verset, musulmanilor li se interzice să deschidă ostilitățile fără o declarație adecvată de război, decât dacă, bineînțeles, adversarul a început deja agresiunea. "Legea internațională" contemporană prevede și ea că nu ar trebui începute ostilitățile

fără declarație de război, dar, din moment ce aceasta este o lege făcută de om, ea este deseori desconsiderată. Legile musulmane, pe de altă parte, au fost făcute de Dumnezeu și nu pot fi desconsiderate.

Concluzii

Aceasta este o scurtă prezentare a acelor drepturi pe care, acum 1400 de ani, Islamul le-a dat omului, celor care erau în război unii cu alții și cetățenilor statului său. Credița în Islam ne este împrăștiată și întărită când ne dăm seama că, până și în epoca modernă, care face atâta paradă de progres și iluminare, lumea nu a fost în stare să producă legi mai juste și mai echitabile decât cele date acum 1400 de ani. Pe de altă parte, este întristător să vedem că musulmanii se uită totuși deseori pentru îndrumare spre occident. Și mai dureroasă încă este realizarea faptului că, pe toată suprafața pământului, conducători care se pretind musulmani au făcut din neascultarea față de Dumnezeul lor și față de Profet baza și fundamentul guvernării lor. Fie ca Dumnezeu să fie îndurător cu ei și să le dea adevărată îndrumare.